

mona kasten

začať znova

*Nový život, nový byt.
Ale s takým spolubývajúcim?*

17+

YOLIO

mona kasten začat' znova

Preložila Martinu Šturcelová

Mona Kasten

Začat' znova

Preložila Martina Šturcelová

YOLI

Mona Kasten
BEGIN AGAIN

Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © 2021 by Martina Šturcelová
Cover design © 2021 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7796-0

piesne ku knihe

Brain – Banks
Waiting Game – Banks
Feel Real – Deptford Goth
Meet You There – Busted
Can't Break Thru – Busted
Strong – One Direction
Right Now – One Direction
Ocean Avenue – Yellowcard
Breathing – Yellowcard
Irresistible – Fall Out Boy
The Kids Aren't Alright – Fall Out Boy
Fourth Of July – Fall Out Boy
I Wish You Would – Taylor Swift
New Romantics – Taylor Swift
Red – Taylor Swift
Fearless – Taylor Swift
A Beautiful Lie – Thirty Seconds To Mars
Attack – Thirty Seconds To Mars
Jealous – Nick Jonas
Where Are Ü Now – Jack Ü, Skrillex, Diplo, Justin Bieber

1. kapitola

White.

Hľadela som na menovku na zvončeku. Po chvíli som vystrčila prst, no v poslednej chvíli som ho stiahla. So stisnutými perami som si potom v hlave prehrala udalosti z predošlých dní.

Mala som za sebou týždne hádok s rodičmi a viac ako tisíc sedemsto kilometrov za volantom počas dvadsiatich štyroch hodín. Do Woodshillu som dorazila už predvečrom a dve noci som strávila v chátrajúcej ubytovni. Prvé hodiny som zvažovala, či sa neotočím, no neskôr som sa trochu upokojila. Dokázala som to. Prišla som sem.

Začiatok prebehol úplne inak, ako som si predstavovala. Nový domov som si, samozrejme, preklepla vopred. Oregonské hory a lesy aj areál univerzity som poznala z internetu. Včera sa konali úvodné podujatia pre prvákov a po nich som sa pustila do obhliadok bytov, ktoré som našla online. Očividne to bolo zbytočné, pretože ani jeden za nič nestál. Bola som však konečne v Oregone.

Slobodná.

Posledné mesiace som prežila iba vďaka vidine slobody. Konečne si môžem budovať vlastný život, robiť, čo chcem. Devätnásť rokov som žila ako v okovách. Občas som si pripadala ako vták, ktorého vypúšťajú z kletky na pár minút

denne, aby predviedol svoje umenie. Ak sa za umenie považujú dobrý dojem na večierkoch, úsmev a nezáväzná konverzácia s cudzími ľuďmi, bola som celkom nadaná.

Moji rodičia si odjakživa zakladali na dobrom dojme. Nosievala som elegantný melír, najnovšie modely šiat. Bezchybný úsmev som vyčarila na povel. Vždy som musela byť dokonalá, teda aspoň navonok. Po nástupe na vysokú školu viedli moje prvé kroky do najbližšieho kaderníctva, kde som sa zbavila dlhej blondávej hrivy a prefarbila sa. Teraz mi líca lemuje kratší hnedý účes. Po dlhom čase mám konečne svoje prirodzené kučery, ktoré by mama určite neschválila. Zdedila som ich totiž po otcovi, preto ich nenávidí.

Celé roky ma nútila farbiť sa v elitnom salóne, v ktorom na človeka krivo pozerali, keď mal čo i len polcentimetrový odrast. Trvala na medovom blond odtieni, aby mi čo najlepšie vynikli sivozelené oči. Už v detstve som musela ráno skoro vstávať a krotiť prirodzené vlny žehličkou na vlasy. S tým som nadobro skončila. O farbe ani strihu mojich vlasov už nebude rozhodovať nikto okrem mňa. Najmä nie mama.

Každé pošteklenie hnedých končekov, ktoré mi siahali tesne pod uši, mi teraz pripomínalo novozískanú slobodu. Účes bol v podstate prvým krokom, hoci to možno vyznie hlúpo. Jednoducho som sa cítila ako znovuzrodená.

V hľadaní ubytovania som však bohvieako nepokročila. O miesto na internáte som ani nepožiadala. Vôbec ma nelákala predstava, že by sa mi do izby jedného dňa dovalila mama a nad všetkým ohrňala nos. Rozhodla som sa hľadať skôr izbu na priváte blízko školy v nádeji, že ma tam tak skoro nevystopuje. Lenže rýchlo som pochopila, že to nebol najšťastnejší nápad.

Našla som iba niekoľko bytov, ktoré boli k dispozícii k dátumu, keď som mala uvoľniť posteľ v bytovni. A všetky boli totálne fiasko.

Pri prvej obhliadke sa potenciálny spolubývajúci zaujímal viac o veľkosť mojich košíčkov než o zlozvyky. Zo spomienky na toho perverzáka ma doteraz striasa. O nič lepšia nebola mladá matka, ktorá páchla po cigaretách a hľadala skôr opatrovatelku než spolubývajúcu. V byte číslo šesť som zase narazila na párik, ktorý sa nevedel od seba odtrhnúť ani v mojej prítomnosti. Ostatné byty boli buď špinavé, alebo plné plesní. Netuším prečo, ale hľadanie podnájmu som si predstavovala ľahšie.

Možno preto som pred stisnutím zvončeka posledného bytu tak váhala. Písmená na menovke mi žiarili rovno do očí a doslova sa mi vpálili na sietnicu.

White.

Bola to moja posledná šanca. Viac ponúk som nenašla. Ak sa sem budúci týždeň nenasťahujem, skončím na ulici. Na začiatku semestra bolo všetko plné. Bez výnimky. Navyše ceny stúpali. Sedem nocí v dvanásťposteľovej izbe ma stálo hotový majetok. Na účte som síce mala celkom slušnú sumu, no nebola určená na ošarpanú izbu s jedenástimi spolubývajúcimi a zmiešané sprchy.

Súrne som potrebovala strechu nad hlavou. Vedela som, že ak nič nezoznením, ostane mi už iba lavička pred univerzitou alebo moje malinké auto. Návrat do Denveru neprichádzal do úvahy. Vzdať sa nepatrilo medzi možnosti. Rozhodla som sa, že si tu nájdem nový domov, nech to stojí, čo to stojí. Hoc aj na úkor niekoľkých nocí pod holým nebom, keby bolo treba. Hlavne sa nevrátiť do Denveru.

S hlbokým nádychom som stlačila zvonček. Počas čakania som pľúcam dopriala dúšok teplého večerného vzduchu. Tlak v hrudi som už ani nevnímala.

Raz, dva, tri, štyri, päť...

So zavretými očami som v duchu rátala. Konečne zabzučal automatický vrátnik. Ešte raz som sa zhlboka nadýchla a oprela sa do dverí.

Pán K. White (krstné meno som ešte nepoznala) do e-mailu napísal, že byt je na druhom poschodí vľavo. Ani som nestúpila na prvý schod, už som začula, ako sa hore otvorili dvere. Nasledovala vrava, spočiatku tlmená, postupne zreteľnejšia.

„Moje číslo máš,“ šepol ženský hlas. „Vieš, že...“

„Nič záväzné, viem, viem. Vysvetlila si mi to dosť jasne.“

Do ticha sa ozvalo cmuknutie. Nastražila som uši. Áno, určite sa tam hore niekto bozkával. Skôr než som sa spamätala, zaduneli kroky. Ani som si neuvedomila, že som zastala. Vykročila som teda ďalej a sklopila zrak na svoje namodro nalakované nechty na nohách a strieborné remienkové sandále. Jeden z mála drahých kúskov, ktoré som si vzala so sebou. Na niektorých veciach som lipla viac, ako by som chcela.

Tesne nado mnou ktosi tlmene vzdychol. Pozrela som hore. Letmo som zahliadla dievčinu, ktorá nepochybne vyšla z bytu, kam som sa chystala na obhliadku. Ani sa na mňa nepozrela, len zbehla popri mne so zasneným úsmevom. Podľa červených líc a rozstrapatených vlasov mi bolo jasné, že ju ešte pred chvíľou zamestnávalo čosi úplne iné.

No super.

Zamračene som vyšla na poschodie. Po pánovi Whitovi nebolo ani stopy. Neisto som sa pustila po chodbe a obzerala sa na obe strany. Na konci som zbadala mierne pootvorené dvere. To bude ono. Jemne som do nich zatlačila a ostala stáť na prahu.

Predizba ma privítala poriadkom, na vešiakovej stene viseli bundy. Pod nimi stáli zoradené tenisky, čižmy a turistické topánky. Uznanelivo som zdvihla obočie. Zbierka

obuvi naznačovala širokú škálu záujmov. Nabrala som odvalu a vstúpila dnu. Pri pohľade na svetlú laminátovú podlahu som si s úľavou vydýchla. Konečne bez koberca. Rýchlo som sa vyzula a odložila svoje sandále pekne do radu. Po zážitkoch z posledných dní som sa naučila, že takéto gestá spravia dojem a v prípade špinavého koberca sa treba rovno otočiť.

„Sorry, starec!“ ozvalo sa z vedľajšej miestnosti. „Celú hodinu som sa snažil dostať ju z bytu, aby som nevyznel ako hajzel, no niektoré nepriame narážky nepochopia...“

Fíha! Aký milý!

Hlas silnel. „S obhliadkou to bolo na poslednú chvíľu, ale som rád, že to klaplo.“ Počula som, ako sa približuje. Jeho kroky duneli na podlahe.

„Keď budeš mať u seba babu, som ten posledný, kto by ťa odsudzoval. Aspoň kým...“

Pán White sa zjavil vo dverách. Nielen on zabudol zatvoriť ústa.

Ja som navyše počuteľne zalapala po dychu.

Oči mi padli na jeho trup. Nahé ploché brucho, samý sval. Potom som zbadala tetovania. Podvedome som naklonila hlavu a preskúmala ťahy na jeho hnedej pokožke. Škoda, že som si nevzala okuliare. Nápis na predlaktí som videla iba rozmazane a netušila som, čo znamenajú kruhy na bicepse.

Svätá Matka Božia!

Odkášľal si, a to ma prebralo z tranzu.

„Čo tu chceš, dopekla?“

V šoku som naňho vyvalila oči. Nebol odo mňa oveľa starší, nanajvýš o rok alebo dva. Mal priateľské karamelové oči, strnisko a vlasy na temene dlhšie, na bokoch kratšie.

Konečne som sa spamätala. „Prišla som na obhliadku. Komunikovali sme cez e-mail,“ vykotala som rýchlo.

Pán White (v duchu som ho tak stále volala, čo bola poriadna hlúposť, to som si uvedomovala) si ma nedôverčivo obzrel.

„Ehm. Harper...“ šepala som. Nakoniec mu zrejmé svitlo. Znovu si ma premeral od hlavy po päty, potom mu tvár potemnela a pomaly pokrútil hlavou.

„Nie.“

Nie? Akože nie? Opätovala som mu kritický pohľad a pripravovala sa na reakciu.

„Nie,“ zopakoval.

„Čo myslíš tým nie?“ Prekrížila som si ruky na hrudi.
„Mailovali sme si!“

„To bude nedorozumenie. Sem sa nenastahuješ,“ vyhlásil, obrátil sa mi chrbtom a zamieril... ani som netušila, kam zamieril. Ten sprostý byt som totiž ešte nevidela.
„Von traťíš aj sama,“ šplechol cez plece.

Opäť mi klesla sánka. Nebola som schopná slova. Ten človek jednoducho zmizol. Nechal ma stáť na chodbe a vôbec mi nedal šancu. Nestihla som zo seba dostať ani úvod z príhovoru, ktorý som si na obhliadku pripravila. Za posledných štyridsaťosem hodín som toho zažila viac než dosť, no toto... toto bolo čisté peklo.

Vtom mi praskli nervy a z hrdla sa mi vydral piskľavý zvuk. Rázne som vykročila.

„Hej!“ zrúkla som a vrazila do útulnej svetlej obývačky. Ten hlupák zastal a otočil sa ku mne. Obočie sa mu spojilo od rozhorčenia. „Nemôžeš ma vyhodiť a ani mi neukázať byt!“

Tvár sa mu skrivila od údivu, ktorý sa vlastne nehodil k jeho chladnému vyžarovaniu. „To teda môžem.“ Prekrížil si ruky na prsiach, čím sa mi naskytol pohľad na ďalšie umelecké dielka na predlaktiach. V ušiach som počula mamino pohoršené vzdychnutie, ktoré by si určite neodpustila.

„Nie, nemôžeš. Písali sme si, dofrasa! Pozval si ma na obhliadku, takže teraz chcem vidieť izbu a aspoň dostať šancu, aby som ťa presvedčila, že budem dobrá spolubývajúca.“

Ako som sa len ovládala, aby som neprskala od zlosti! Bohvieako sa mi to však nedarilo.

Tomu hlupákovi vyrazilo obočie dohora a prižmúril oči. „Ako som povedal, určite je to omyl. Považoval som ťa za chalana, a to očividne nie si.“ Znovu si ma premeral. „Hľadám spolubývajúceho, nie *spolubývajúcu*.“ Vyslovil to priam oficiálnym tónom.

V hlave sa mi rozblíkal alarm. Všetky doterajšie obhliadky prebiehali hrozne, no táto ich prekonala.

„Tušíš vôbec, čo som za posledné dni prežila?“ vyhrkla som so značne zrýchleným pulzom. „Chlapík, ktorý sedel v kuchyni v tielku, dosť špinavom tielku, sa ma pýtal na veľkosť košíčkov. Ďalší traja mi k nájomnému doložili aj zoznam sexuálnych povinností, v jednom prípade som mala fungovať ako opatrovatelka a dvakrát som len tesne ušla pred súložou potenciálnych spolubývajúcich rovno pred mojimi očami!“ Zvyšovala som hlas, no bolo mi to jedno. Príval slov som už nedokázala zastaviť. Moc nado mnou prebralo zúfalstvo. Keby som vedela, kde sa v tom prekliatom byte nachádza kuchyňa, zašla by som po panvicu a tresla ňou toho arogantného kreténa. Podobne, ako to býva v rozprávkach od Disneyho. „Videla som izby so stenami kompletne čiernymi od plesne. Niekde nebolo pre neporiadok ani vidieť podlahu. Vážne. Občas som si ani nebola istá, či stojím na koberci alebo na niečom inom. V niektorých bytoch tak páchlo trávou, že som bola v extáze už po pár nádychoch.“ Posunula som sa o krok bližšie a vypla hrud'. „Môj začiatok vo Woodshille stojí za hovno, *starec*. Takže mi láskavo nehovor, že mám vypadnúť. Chcem vidieť tú zasranú izbu!“

Jeho podozrievavý výraz sa zmenil na ľahostajný, akoby som ho práve pripravila o drahocenné sekundy života.

„Presne preto netúžim po spolubývajúcej,“ vyslovil totálne pokojným hlasom. „Nepotrebujem počúvať tieto drísty a znášať emocionálne výbuchy.“

Od adrenalínu sa mi až roztriasli plecيا. Zrejme nebol najlepší nápad vešať mu na nos svoje problémy, no občas sa mi zavrú ústa, až keď z nich všetko dostanem von.

„Skončila si, alebo pokračuješ? Ak áno, rád by som sa najprv obliekol,“ pokračoval chladným tónom, čím ma znovu vytočil.

„Fajn,“ zasipela som a zvrtila sa na päte. Vzápätí ma zabrzdila lampa. Zahrešila som. Nahlas. Najmä keď som začula jeho rehot. Bol hlboký, čo by sa mi na inom chlapovi asi páčilo. Nie však na tomto arogantnom a nadutom hlupákovi. Cestou z izby som začula zvonenie telefónu. Bola to melódia od skupiny Fall Out Boy. Ten somár mal dokonca hudobný vkus. Mala som sto chutí zaprskať ako mačka. Možno by som si mala dáku zaobstarat'. Ešte nikdy som sa necítila taká prepojená so zvieratom.

So slzami od zlosti, nie od bolesti, som vkĺzla naspäť do sandálov. Nechcela som sa vrátiť do Denveru a do strojeného, umelého života. Celá moja osobnosť bola iba fásada, ktorú stvorila mama podľa vlastných predstáv. Došlo mi to len pred tromi rokmi, keď som zažila na vlastnej koži, ako ďaleko je schopná zájsť. Moja dôvera k nej sa otriasla v základoch a rozbila sa na tisíc kúskov. Odjakživa som verila, že ma mama ochráni. Lenže bolo to iba zdanie. Celý čas mi klamala. Odkedy som to pochopila, všetko sa nenávratne zmenilo.

Naprázdno som prehltla, aby som vyhnala z hlavy negatívne myšlienky.

Adrenalín mi medzitým dorazil aj do dlaní, takže zapínanie sandálov mi tentoraz trvalo dlhšie než obvykle. V pozadí som začula tlmený hlas. Ten hlupák očividne telefonoval. Vzápätí nahlas zahrešil.

Nasledoval známy zvuk jeho bosých nôh na podlahe. Dofrasa, prečo som si vzala tieto topánky? Látkové tenisky by sa obúvali aj vyzúvali oveľa ľahšie.

„Hej,“ ozval sa mi za chrbtom. S nezapnutou pravou topánkou som sa pomaly narovnala.

„Čo?“ vyštekla som a prebodla ho pohľadom.

Telo mu obopínalo tmavomodré tričko. Znovu si založil ruky a zamračil sa. „Ďalší uchádzač práve odskočil,“ oznámil a zamával mobilom.

„Aha,“ podotkla som nezúčastnene a siahla do kabelky po kľúče od auta.

Dostatočne hlasno vydýchol a dôrazne začal poklepkávať nohou po podlahe. Nakoniec mi neostávalo nič iné, len sa naňho pozrieť.

„Stanovíme si pravidlá,“ vyslovil po chvíli s čiarkami namiesto očí, akoby ma skenoval.

„Pravidlá? Načo, ak sa smiem opýtať?“ Moja trpezlivosť dosiahla vrchol. Túžila som sa iba zvaliť na posteľ v ubytovni a utápať sa v sebalútosti, kým sa znovu pozbieram a pustím do hľadania ďalších inzerátov. Na táranie nevlúdnych somárov som absolútne nemala chuť.

„Pre teba. Ak chceš izbu, stanovíme si pravidlá, ktoré treba dodržiavať.“ Jeho gesto zrejme znamenalo pozvanie. Potom sa odšuchtal do obývačky. Čakal vari, že sa za ním rozbehnem?

„Nechcem tvoju zasranú izbu!“ zvolala som za ním a konečne som si zapla druhý sandál.

Vystrčil hlavu spoza dverí a prehrabol si vlasy. „Počuj. Potrebujem prachy a už nemám chuť ďalej hľadať. Každú chvíľu mi niekto odriekne.“

„Ktovie, čím to bude...“ zahundrala som.

Moju poznámku prešiel mlčaním. „A ty súrne potrebuješ ubytovanie. Prestaň teda robiť drahoty a obzri si izbu.“

Otvorila som ústa, lenže ten hlupák už zmizol v obývačke. Ani nepočkal.

Pôvodne som chcela za sebou tresnúť dverami, no nakoniec som zaváhala. Ak mám byť úprimná, už len chodba a obývačka boli oveľa krajšie ako všetky ostatné byty, ktoré som videla. Semester by sa tu určite začínal príjemnejšie než kdesi na lavičke v parku. Pohľad na izbu ma nezabije. Ten chalan bol síce poriadny kretén, no dnes som už toľkokrát potlačila svoju hrdosť, že si to ďalší raz možno ani nevšimnem.

„Dobre.“ So sandálmi som sa však už netrápila a do obývačky som sa vybrala obutá. Až teraz, keď som sa trochu upokojila, som bola schopná oceniť príjemné zariadenie. Uprostred miestnosti stál obrovský gauč v tvare U s viacerými dekoračnými vankúšmi. Šikmo za ním som zbadala balkón. Napravo bola otvorená kuchyňa s pultom a obrovskou pracovnou plochou. „Obývačku už poznáš, tamto je kuchyňa. A tuto kúpeľňa,“ oznámil mi ten hlupák cestou. Neurčito mávol na pootvorené dvere, za ktorými som letmo zahliadla svetlomodré obkladačky a obrovskú vaňu. Pred poslednými dverami sme zastali.

„Tu je to. Nie je bohvieako veľká, no určite lepšia ako internát.“

Stisol kľučku.

So zatajeným dychom som vošla. Naozaj to tam bolo malé, asi trinásť štvorcových metrov, no béžová farba a denné svetlo presvitajúce cez okno izbu zútulňovali. Očividne tam už nikto nebýval. Okrem písacieho stola, bielej otočnej stoličky, malej poličky a posteľe tam nebol žiaden nábytok. Pri pohľade na flakaty matrac som pokrčila nos. Radšej som nechcela vedieť, čo všetko sa na ňom udialo.

„Žiaden strach. Ethan si po tú posteľ príde,“ dozvedela som sa. „Stôl a poličku si môžeš nechať, ak chceš.“

Pomaly som prikývla. Aj v tejto miestnosti bola svetlá laminátová podlaha. Zdvihla som hlavu a nazrela do všetkých kútov, či niekde nie sú stopy po vlhkosti. Všetko vyzeralo čisto.

Za stolom by som sa mohla učiť, a keď zmizne tá posteľ, dám si sem rozkladací gauč, aby som ušetrila priestor. Už som v duchu videla peknú prikrývku a svetelnú reťaz. Určite sa sem hodí svetelná reťaz!

Mama mi ju nedovolila, pretože podľa nej pôsobí lacno a nehodí sa k zvyšku zariadenia, ktoré starostlivo vybrala. Navyše ma v jednom kuse napomínala, že som na také detské hlúposti už veľká. Raz som si jednu tajne kúpila z vreckového, no keď ju objavila, prikázala upratovačke, aby ju okamžite zvesila.

Áno, určite si sem dám svetelnú reťaz. Okrem nej si doprajem všetko, čo som predtým nesmela, pretože to nezodpovedalo maminým nárokom.

Odrazu mi napadlo, že ani tento chalan by im nezodpovedal. Keby ho zbadala, zrejme by dostala infarkt. Alebo by sa povracala. Pri tej predstave som takmer vybuchla smiechom.

„Beriem ju,“ oznámila som bez ďalšieho váhania a na chvíľu som sa zahľadela na jeho hlbavý výraz. Potom som sklopila zrak na jeho potetované predlaktia. Hej, mama by stopercentne odpadla. Bol to v podstate bonus k skutočnosti, že budem mať strechu nad hlavou.

„Ešte nepoznáš pravidlá,“ upozornil ma, no v jeho očiach som videla nepatrný náznak pobavenia.

„Tak spušť.“ Ešte raz som sa rozhládla. V nijakej izbe som nemala takýto pocit. Bez ohľadu na to, aké pravidlá ma čakali.

Pán nepriateľ žien pomaly podišiel k stolu. Oprel sa oň chrbtom, stále so založenými rukami. Jeho postoj mi už nepripadal taký provokatívny, skôr odmietavý.

„Po prvé,“ začal so zdvihnutým prstom, „ušetríš ma svojich ženských výlevov. Tvoj život ma nezaujíma, takže mi nebudeš vnucovať svoju spoločnosť! Zabudni na babské večery na mojom gauči, program v telke vyberám ja. S vyplakávaním na mojom pleci tiež nerátaj.“

„S tým dokážem žiť,“ odvetila som chladne.

„Po druhé,“ pokračoval apaticky. „Keď si sem niekoho privediem, budeš držať ústa. Vo vlastnom byte sa nemienim nikomu spovedať.“

„Je mi fuk, s kým si to rozdávaš,“ odsekla som, hoci nie úplne presvedčená. Izbu mal síce na opačnom konci chodby, no ktovie, aký je hlučný. Skrivila som tvár. Dúfala som, že nebudem počúvať jeho súkromné návštevy.

„A po tretie...“ Odstrčil sa od stola a postavil tesne ku mne. Prevyšoval ma o niekoľko centimetrov, takže som musela zakloniť hlavu, aby som mu opätovala prísny pohľad do karamelových očí. „Seriem na to, aké máš v týchto šortkách sexi nohy.“

Do líc sa mi predrala horúčava, no ani som nežmurkla.

„My dvaja spolu určite neskončíme v posteli. Nerob si teda nádeje. Jasný?“

Jeho hrubý hlas mi prenikol až do kostí, dych som pocítila na spánku. Okamžite mi stiahlo žalúdok, no nemalo to nič spoločné s hladom. Veľmi príjemne voňal zmesou korenistého gélu na sprchovanie a mäty. Vzhľadom na náhlu blízkosť mi trvalo niekoľko sekúnd, kým mi došlo, čo práve povedal.

„Možno teraz zraním tvoje ego,“ vyhlásila som sucho, „no svoju túžbu po zlých chlapcoch som ukojila už pred rokmi.“ Bola to pravda. Absolútne som nemala v pláne si s ním začínať.

S tým nerátal. V jeho očiach som zbadala náznak prekvapenia. Potom si prešiel dlaňou po tvári a o krok cúvol.

„V tom prípade ťa srdečne vítam v Casa de White,“ oznámil a podal mi ruku. „Som Kaden.“

Na chvíľku som sa stratila. Vzápätí som naňho vypleštila oči a podskočila som. „Znamená to, že mám izbu?“ zapišťala som.

Kaden sa zaškeril. „Už porušuješ pravidlá.“

Okamžite som prestala skákať a znížila tóninu na normálnu úroveň. „Prepáč. Som Allie.“ Nové meno mi vyšlo spomedzi úst s ľahkosťou. Možno preto, lebo som sa ním predstavovala pri všetkých prehliadkach. Tľapli sme si. Dľaň mal teplú a drsnú. Ten náboj po jeho dotyku ma zastihol nepripravenú.

Rovnako aj čudný pocit v žalúdku, keď mi začal palcom kresliť kruhy po chrbte ruky. V momente som sa vymanila z jeho zovretia a pobúrene sa naňho zamračila.

„Len som chcel vidieť, či si pochopila tretie pravidlo.“ Potom si so samolúbym úškrnom strčil ruky do vreciek.

Pohrdavo som zafučala. Bol chutný, to áno, ale nie až taký neodolateľný. Jeho takzvané pravidlá mi pripadali smiešne. A zbytočné. Pošúchala som sa po chrbte ruky. Prečo musel mať taký príjemný dotyk?

„Kedy sa môžem nastahovať?“

Pokrčil plecami a otočil sa k dverám. „Pošli mi na účet nájomné, polovicu kaucie a izba je tvoja.“

Oslavný tanec som si dopriala, až keď za sebou zavrel dvere.

2. kapitola

„Sú zlaté!“ Vložila som reťaz so svetielkami v tvare hviezdíčiek do obrovského nákupného vozíka a Dawn len vyvalovala oči. Dorazili sme do oddelenia s prikryvkami, no kvetinové vzory, ktoré na mňa kričali z každej strany, ma nenadchli. Ešte raz som pohladila pestrú látku, potom som sa obrátila k novej kamarátke.

S Dawn som sa zoznámila na jednej z úvodných prednášok. Obe sme prišli s predstihom a počas čakania sme sa dali do reči. Bol to osud. Určite. Nič iné neprichádzalo do úvahy. Aj ona bola nová. Neutekala síce pred rodinou, ale pred bývalým priateľom, ktorý ju podviedol po šiestich rokoch vzťahu. Jednoducho potrebovala vypadnúť, takže sme sa teraz ocitli spolu v Targete pri nákupe zariadenia. Dvojhodinová cesta do Portlandu nám obom padla vhod a zároveň sme trochu spoznali okolie Woodshillu.

„Vezmi si tú kvetinkovú,“ navrhla a odbočila k regálom. „Alebo túto ružovú!“

Jej hnedočervená štica sa vynorila nad poličkou s lampami. Zrejme stála na špičkách a natáhovala krk.

Ešte raz som preletela očami po ponuke. Chcela som nakúpiť podľa svojho vkusu a kvetinové vzory som nemala bohvieako v obľube. Ženský štýl sa mi síce páčil, no uprednostňovala som jednoduchosť.